

30 Ιανουαρίου 2013

Ο Άγιος Νεομάρτυρας Θεόδωρος ο Μυτιληναίος (30 Ιανουαρίου).

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης](#)

Αυτός ο μακάριος ήταν από την Μυτιλήνη, είχε γυναίκα και παιδιά και, επειδή θύμωσε για κάποια περίσταση, που του συνέβη, αρνήθηκε, αλλοίμονο! τον Χριστό και δέχθηκε τον μωαμεθανισμό. Όταν όμως συνήλθε και ήλθε στον εαυτό του, μετανόησε για το κακό που έπαθε. Γι' αυτό αναχώρησε από εκεί και κατέφυγε στο

Άγιο Όρος.

Εκεί δε, αφού έμεινε αρκετό καιρό, εξομολογήθηκε την αμαρτία του και, κάνοντας τον πρέποντα κανόνα χρίσθηκε με το Άγιο Μύρο και μετάλαβε τα άχραντα Μυστήρια και, αφού έτσι πήρε δύναμη επέστρεψε στην πατρίδα του, και με την ευχή και την οδηγία του πνευματικού του πατέρα πήγε στον δικαστή και τον ρώτησε· «Αν ίσως κάποιος αδικηθεί ή γελασθεί, μπορεί να πάρει πάλι το δίκαιό του;». Αποκρίνεται ο δικαστής· «Βέβαια μπορεί». Και ο Μάρτυρας του λέει· «Εγώ είχα την πίστη μου, που είναι ένα καλό και άδολο μάλαμα. Επειδή όμως σκοτίσθηκε ο νους μου από τον διάβολο, γελάστηκα και την άφησα και πήρα την δική σας για καλύτερη. Τώρα ήλθα στον εαυτό μου και βλέπω, ότι η δική μου πίστη είναι το καλό μάλαμα και η δική σας είναι το μπακίρι». Και με τον λόγο αυτό βγάζει αμέσως από την κεφαλή του το σαρίκι, που φορούσε, και το ρίχνει εμπρός στον δικαστή και φορά ένα μαύρο σκούφο, που βαστούσε στον κόρφο του. Ο δικαστής

του λέει·«Μπρε τρελλέ τί κάνεις; βγήκες από τον νου σου;». Και ο Μάρτυρας αποκρίνεται· «Όχι, αλλά είμαι στον εαυτό μου με όλη μου την επίγνωση». Ο δε δικαστής πολλές φορές του είπε τα ίδια και ο Μάρτυρας του έλεγε, ότι στον εαυτό μου είμαι και πολύ καλά ομιλώ. Τότε ο δικαστής πρόσταξε και τον φυλάκισαν. Και πάλι τον παρουσίασε στο δικαστήριό του και δεύτερη και τρίτη φορά και δοκίμαζε με πολλούς τρόπους να τον επιστρέψει στην θρησκεία τους. Βλέποντάς τον όμως σταθερό στην πίστη του Χριστού και ασάλευτο, αποφάσισε να τον καταδικάσει σε θάνατο.

Και έτσι τον έστειλε στον ονομαζόμενο Ναζίρη Ομέρ αγά, ο οποίος πολλές κολακείες και υποσχέσεις είπε στον Μάρτυρα, για να τον προσελκύσει στην άποψή του. Αλλά ο Μάρτυρας σε όλα αυτά άλλο δεν απαντούσε, παρά το ότι γελάστηκα, έδωσα την πίστη μου, το καλό μάλαμα και πήρα την δική σας το μπακίρι. Τώρα ήρθα στον εαυτό μου και αναγνώρισα την ζημία μου και γι' αυτό ομολογώ, ότι είμαι Χριστιανός, Θεόδωρος το όνομά μου. Παίρνοντάς τον λοιπόν οι διορισμένοι γι' αυτόν τον λόγο υπηρέτες, τον έδειραν εντόνως και τον χτύπησαν με την μάχαιρα στον μηρό και ρίχνοντας τον από την σκάλα του σαραγιού, άρχισαν να τον πηγαίνουν στον τόπο της καταδίκης χωρίς να αντιλέγει καθόλου, αλλά έχοντας ο ευλογημένος γελαστό και χαρούμενο το πρόσωπο, συνομιλούσε με εκείνους, που επρόκειτο να τον φονεύσουν, με τέτοιο τρόπο, σαν να θεωρείτο, πως δεν είναι γι' αυτόν ο θάνατος θάνατος, αλλά ζωή. Έπειτα του λένε· «Να, πρόκειται να σε κρεμάσουν». Και ο Μάρτυρας τους λέει με χαρά· «Και πού είναι το σχοινί;». Οι δήμιοι του έδωσαν αμέσως το σχοινί και, αφού το έπιασε, το φίλησε και το έβαλε στο λαιμό του και λέει σ' αυτούς· «Πηγαίνετε με τώρα, όπου θέλετε». Και παίρνοντάς τον τον πήγαν στον τόπο της καταδίκης, πού λεγόταν παρμάκ καπί Μπροστά δε φώναζε ο τελάλης, ότι όποιος αρνείται την πίστη του, τέτοια παθαίνει.

Αφού λοιπόν έκανε ο Μάρτυρας προσευχή και αφού ζήτησε συγχώρηση από όλους τους Χριστιανούς, που βρέθηκαν εκεί, ανέβηκε μόνος του σε μία πέτρα ψηλή και παραδίδοντας τον εαυτό του στους δήμιους, κρεμάσθηκε απ' αυτούς και έτσι έλαβε του Μαρτυρίου τον στέφανο ο Μακάριος. Το δε τίμιό του λείψανο το έρριξαν στην θάλασσα. Αλλά μετά από ημέρες το έβγαλε έξω η θάλασσα. Όποτε οι Χριστιανοί, αφού έλαβαν άδεια από τον δικαστή, το ενταφίασαν με τιμές στον ναό του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, έξω στον Μόθονα, και, μολονότι αναζητήθηκε αργότερα, δεν βρέθηκε έως και σήμερα. Κανείς δεν ξέρει τί απέγινε.

(Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, σ. 207-209, τ. Γ, έκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ι. Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄» Νέα Σκήτη Άγιον Όρος).

<http://bit.ly/14l6UjC>